

RÓMAI LEVÉL II/4. KAZETTA

**A Derek Prince Ministries,
Amely hirdeti Isten ihletett Igéjét
A föld végső határáig,
Hogy elérje és tanítsa azokat, akikhez még nem jutott el az Ige.**

Derek Prince a világ egyik legelismertebb bibliatanítója napjainkban. Feleségével Ruth-szal az egész világon utazik, és megosztja másokkal Isten Igéjéről kapott látását. Imádkozik a betegekért, és beszél a világ eseményeivel kapcsolatos próféta látásairól, az Ige fényében. Rádióműsorai a világ népességének feléhez eljutnak fordításokban, hallhatók például oroszul, spanyolul és kínaiul. Derek Prince több mint harminc könyvnek a szerzője, amelyeket csaknem negyven nyelvre lefordítottak. A "Global Outreach Program" keretében könyveket és kazettákat küld keresztény vezetőknek a harmadik világ országaiba, a kommunista országokba és a Távol-Keletre. Itt a Derek Prince Ministries.

Ez a negyedik és egyben utolsó alkalom abból a négyrészes tanítássorozatból, amikor a Római levél 9., 10. és 11. részével foglalkozunk. A harmadik alkalom végén elkezdünk foglalkozni a 11. rész elejével. Pál rámutatott, hogy a zsidók között van a hívőknek egy maradéka, a kegyelmi kiválasztás szerint. Mindig volt maradék, soha nem volt olyan idő, amikor ne lettek volna olyan zsidó emberek, akik hittek Jézusban mint Messiásban, az első századtól kezdve napjainkig. Időnként nagyon kevesen voltak, de ma egyre növekszik a számuk. Gyorsan növekszik. Hamarosan már nem is lehet őket maradéknak nevezni. Ma este szeretnék röviden beszélni a „kegyelem” szóról. Egy alkalommal prédikáltam egy gyülekezetben, akik véletlenül éppen „Kegyelem Gyülekezetének” nevezték magukat. Én megfeledkeztem erről a tényről. Ezt találtam mondani: „Általában véve azok az emberek tudnak a legkevesebbet a kegyelemről, akik a legtöbbet beszélnek róla”. Utána bocsánatot kellett kérnem ezért. De ez nagyon gyakran igaz, legyen szó fundamentalistákról, evangéliumi keresztényekről, pünkösdiekről, vannak, akik nagyon sokat beszélnek a kegyelemről, de alig tudnak róla valamit. Ezt mondják: nem vagyunk a törvény alatt, de megcsinálják a saját kis törvényeiket. Mindegyik csoportnak megvannak a saját szabályaik, amelyeket be kell tartania annak, aki közéjük akar tartozni. A kegyelem teljesen más, és a 11. fejezetben, amikor a maradékról beszél, akik kegyelemből léteznek, Pál ezt mondja a 6. versben: *„Ha pedig kegyelemből van, akkor már nem cselekedetekért, mivel a kegyelem akkor már nem volna kegyelem.”* Ez rendkívül fontos. Ha valamit ki tudsz érdemelni, az már nem kegyelem. Ha megszolgáltad, az már nem kegyelem. A kegyelem nem megszolgálás, nem kiérdemlés, csak egy módon lehet elnyerni, hogyan? Egy szó. Hit, úgy van. Pál ezt mondja: *Kegyelemből tartattatok meg, hit által, és ez nem tőletek van.* Még azzal a ténnyel sem tudtok dicsekedni, hogy van hitetek, mert Isten adta nektek a hitet, amit kegyelemből kaptatok meg. A kegyelem tehát ott kezdődik, ahol az emberi képességek véget érnek. És Isten folyamatosan kihangsúlyozza, hogy ha valaki a saját képességei alapján cselekszik, akkor kiléphet az ő kegyelméből. Ha pontosan tudnám, hogy ma este hogyan kell prédikálni ezt az üzenetet, akkor nem lenne szükségem Isten kegyelmére. De mivel nem tudom, kénytelen vagyok Isten kegyelmére támaszkodni. Az ember számára az a legnagyobb kihívás, hogy Istentől függjön. Mert a bukás lényege, ami a kertben történt, az Istentől való függetlenség iránti vágy volt. Ádám minden leszármazottjában ott él ez a törekvés. Ez a legnagyobb akadály, amit le kell győznünk, és ez a legnagyobb probléma, amit Istennek meg kell bennünk oldania. El kell jutnunk arra az állapotra, amikor hajlandóak vagyunk Istentől és az ő kegyelmétől függeni.

Ruth a közelmúltban járt egy katolikus kórházban, erről korábban már beszélt, éppen egy műtét után, amikor egy kicsit a padlón volt, Bibliát akart olvasni, de nem volt hozzá ereje, és egy nagyjából velem egyidős hölgy, aki nem állt a kórház alkalmazásában, nagyjából tehát tudjátok, milyen életkorban járt, látta, hogy Ruth a Bibliát próbálja olvasni, és felajánlotta, hogy felolvass neki. Nagyszerűen sikerült az együtt töltött idő. Végül ez a hölgy elmondta, hogy nem sokkal azelőtt mit tanult meg egy csendesnapon, amelyen részt vett, és amelyet egy trappista szerzetes vezetett. A trappisták szeretnek beszélni, és ez a szerzetes elmondta, mit tanult meg akkor, amikor a monostorban nem beszélhetett. Ez a hölgy elmondott Ruth-nak három kérdést, ami mindkettőnknek már régóta foglalkoztatott. Úgy értem, hogy a dolgok lényegével, gyökerével kapcsolatosak ezek a kérdések. A függetlenségi iránti vágygal kapcsolatosak. A három kérdés ez volt, remélem mindegyik az eszembe jut: Hajlandó vagy lemondani a biztonságról? Hajlandó vagy lemondani a megbecsülésről? és Hajlandó vagy kiengedni a kezedből az életed irányítását? Azt hiszem, így hangzottak pontosan ezek a kérdések. Hajlandó vagy kiengedni a kezedből az életed irányítását? Hajlandó vagy lemondani a megbecsülésről? és Hajlandó vagy lemondani a biztonságról? Ez a harmadik egyáltalán nem könnyű. Azt hiszem, el tudom fogadni azt, ha nem becsülnék engem. De kiengedni a kezemből az irányítást? És lemondani a biztonságról? Ez a függés lényege. Nem te irányítod a dolgokat. A biztonságod sem tőled függ. Percről percre Isten kegyelmétől kell függed. Ez a kegyelem. Ez természetfeletti. A kegyelem nem a természetes dolgokban nyilvánul meg. Ha természetes szinten meg tudsz tenni valamit, a természetes képességeiddel, akkor nincs szükséged a kegyelemre.

Most felteszem nektek ezt a kérdést. Hajlandóak vagytok elfogadni Isten kegyelmét, Isten feltételeivel? Hajlandóak vagytok kilépni arról a szintről, ahol még kezelni tudjátok a dolgokat? Ahol tudjátok, mit kell tennetek? Tudjátok-e, hogy azok az emberek, akiket a Biblia valóban Isten embereinek nevez, meg tudták ezt tenni? Mózes, Jeremiás, mindegy, ki volt. Állítom nektek, hogy ha valaki ezt mondja nektek: Isten elhívott engem, és tudom, hogy meg tudom tenni, akkor ezt az embert nem hívta el Isten. Mert Isten csak olyan embereket hív el, akik nem tudják, hogyan kell megtenni, és akik tudják, hogy nem tudják megtenni. Ettől kerülnek függő helyzetbe az ő kegyelmétől. Az új keresztény mozgalmakban általában az történik, hogy először erősen függenek Isten kegyelmétől, de aztán annyira ügyesek és jártasak lesznek, hogy Isten kegyelme nélkül is boldogulnak. De ha már valamit meg tudsz tenni Isten kegyelme nélkül, akkor a kegyelem nélkül is fogod megtenni. Isten senkire sem kényszeríti rá az ő kegyelmét. Hit által ingyenesen megkaphatod, vagy sehogyan sem.

A Zsidókhöz írt levél 4. rész 16. versében, fejből is tudom, ezt olvashatjuk: *„Járuljunk azért bátran a kegyelem trónjához, hogy irgalmasságban részesüljünk és kegyelmet találjunk a szükség idején.”* Ne felejtsetek el, hogy amikor keresitek Istent a szükség idején, akkor egy trónhoz járultok oda. Annak a trónjához, aki a világegyetemen uralkodik. Ezt ne felejtsetek el. De ez a kegyelem trónja. Ez a trón elérhetővé teszi a számokra Isten kegyelmét. És a levél írója ezt mondja: Menjünk oda bátran, hogy megkapjunk két dolgot. Irgalmat és kegyelmet, hogy segítséget kapjunk a szükség idején. Én, személyesen meg vagyok győződve arról, hogy mindenki, aki ehhez a trónhoz járul, hogy irgalmat és kegyelmet kapjon, meg is kapja. Az emberek kizárólag azért nem kapják meg az irgalmat és a kegyelmet, mert nem kérik. Mert Isten ezt a rendelkezésünkre bocsátotta. Az első dolog, amire szükségünk van, az irgalom, hogy elfedezze minden hibánkat és bűnünket, aztán szükségünk van a kegyelemre, hogy képesek legyünk kilépni Isten világába, ami meghaladja a saját képességeinket. Isten soha nem kényszerít minket semmire, de tudja, mit fogunk tenni. Mert ismer minket belülről.

Szeretném felhívni a figyelmeteket egy igeszakaszra, a Mózes 1. könyve 18. részében. A 19. vers Ábrahámról beszél. Ezt mondja Isten: *Őt választottam, a héber nyelv szó szerint ezt mondja: ismertem őt. „Mert tudom, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utána, hogy megőrizték az Úrnak útját, igazságot és törvényt tegyenek, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, amit róla mondott.”* Isten soha semmire nem kényszerítette Ábrahámot. De őt választotta, mert tudta róla, hogy megbízhat benne és Ábrahám minden megtesz, amire elhívja. Mit kért Ábrahámtól? Hogy tanítsa meg gyermekeinek és egész házának, hogy tartsák meg az Úr utait, és Isten teljesítse az Ábrahámnak tett ígéreteit. Isten tehát szabad akaratából tette az ígéretet Ábrahámnak, semmire sem kényszerítette Ábrahámot, de ismerte őt, és tudta, hogy meg fogja tenni mindazt, ami feljogosítja őt az örökségre. Értitek, mit mondok? Amikor Isten vállal valami kötelezettséget feléd, ő soha semmire nem kényszerít téged. Viszont ismer téged. Tudja, hogy megbízhat benned, és te megteszed azt, amire elhívott téged. Azt hiszem, Istennek az emberiségbe vetett bizalma megdöbbentő. Azt hiszem, hogy amikor Isten feladattal bízott meg engem, akkor bizonyos mértékben felruházott azzal a képességgel, hogy felkészítsek sok ezer munkást az Úr számára, szerte a világon. Micsoda felelősség! Folyamatosan azért imádkozom, hogy hűséges legyek. Gyakran eszembe jut szűz Mária. Ez a fiatal lány, aki egy kicsi faluban lakott, valószínűleg nem volt több 15 évesnél, amikor Isten elküldött hozzá egy angyalt azzal az üzenettel, hogy ő lesz az Isten Fiának anyja. Mi lett volna, ha Mária megijed? Az egész üdvterv zsákutcába jut. Gondoljatok bele, hogy az egész terv egy fiatal, 15 éves nőre épült, aki egy eldugott vidéken egy eldugott kis faluban élt. Ha belegondol abba, hogy mi múlik rajta, mit bízott rá Isten, mert Isten csak olyan feladatokat bíz ránk, amelyekről tudja, hogy meg tudjuk tenni az ő kegyelme által. Ezt mondja Ábrahámról: *tudom, hogy meg fogja tenni. Mit mond mirólunk Isten? Ismerem őt, tudom, hogy meg fogja tenni. Ez sokkal inkább motivál engem, mit egy sor szabály. Az a tény, hogy Isten elkészített nekem egy feladatot, és megbízik bennem, hogy meg tudom tenni. Könnyen rá lehet engem venni a szabályok megsértésére, de soha nem akarok elbukni, ha Isten megbízik bennem. Szinte eláraszt engem az a tudat, hogy Isten megbízik bennem. Mégis kiválasztott minket. Ez mind része ennek a csodálatos tanításnak Isten kegyelméről.*

És most lépünk tovább. 2Timóteus 2:19. Ez benne van a vázlatunkban, nem is kell odalapoznotok. Ez egy nagyon jó ige. 2Timóteus 2:19. *„Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek pecsétje ez...”* Isten alapján kettős pecsét van. Az első pecsét ez: *Isten ismeri az övéit.* A második: *mindenki, aki az Úr nevét vallja, tartózkodjon a gonoszástól.* A másodikat könnyű megérteni. Ha azt állítod, hogy Jézus Krisztushoz tartozol, akkor tartózkodnod kell az Isten-ellenes, gonosz viselkedéstől. De a másik pecsét titkos: az Úr tudja, kik az övéi. Mi nem tudjuk. Én nem tudom megmondani, ki az, akiket Isten kiválasztott, és te sem tudod. De Isten tudja. Ez az a tény, ami megőríz minket: Isten ismeri az övéit, és rájuk ütötte az ő pecsétjét.

Most térjünk vissza a Római levél 11. részéhez, és gyorsan nézzük meg a 7. és a 8. verset. Még mindig azzal a problémával foglalkozik, hogy Izrael miért nem hitt. Ha lépést tartotok velem, akkor láthatjátok, hogy Pál folyamatosan azzal a kérdéssel küszködik: miért nem hisznek a zsidók, az én testvéreim, a saját Messiásukban. Ezt mondja a 7. versben: *„Mi tehát a helyzet? Amire Izrael törekedett, azt nem érte el. A kiválasztottak azonban elérték, a többiek pedig megkeményítették...”* A „kiválasztottak” kifejezés a görögben az „election”. Azok, akiket Isten kiválasztott, te és én, elérték. A többieket pedig megkeményítette. Aztán idéz, elsősorban Ézsaiástól. A 8. versben. *„Adott nekik az Isten kábult lelket, olyan szemet, amellyel nem láthatnak, és olyan fület, amellyel nem hallhatnak mindmáig.”* Aztán Dávid zsoltárából idéz, a 69. zsoltárból. *„Dávid is ezt mondja: 'Asztaluk legyen számukra csapdává és hálóvá, megbotlássá és megtorlássá. Homályosodjék el szemük, hogy ne lássanak, és hátukat*

görnyeszd meg egészen'.” Mindezt azért, mert megkeményítették a szívüket Istennel szemben. Elutasították Isten igazságát. Ez az egyik legijesztőbb tény a szellemi életben: ha kitaróan és következetesen elutasítjuk Isten igazságát, amelyet közölt velünk, akkor Isten elveszi tőlünk az igazság megértésének képességét, és megnyit minket valami olyan szellem számára, amely viszont beengedi a tévelygés és a megtévesztés szellemét. Szerintem ez az egyik legszörnyűbb ítélet, amely elérheti azokat, akik tudatosan visszautasítják Isten kijelentett igazságát. Van erre két példa a vázlatunkban. 1Sámuel 16., 14. vers. Ez Saul király, Izrael királyának története, aki elutasította Isten kijelentett célját. Ezt mondja róla az ige. 1Sámuel 16:14. *„És az Úrnak szelleme eltávozott Saultól, és az Úrtól küldött gonosz szellem kezdte őt gyötörni.”* Értitek? Isten megengedte, hogy egy gonosz szellem hozzáférjen Saulhoz, mivel elutasította az igazságot. Ez engem megrémít. Folyton ezt kérdezem magamtól: Vajon nem keményítem meg magam az igazsággal szemben? Nem akarom, hogy Isten elvegye tőlem az ő szellemét és rám szabadítson egy gonosz szellemet helyette.

A Sátán csak azt teheti meg, amit Isten megenged neki. De Isten megbízhatja a Sátán azzal, hogy szabadítson ránk egy gonosz szellemet, ha kitaróan szembeszegülünk az igazsággal. Aztán olvashatunk egy figyelmeztetést a 2. Thessalonikai levél 2. részében arról, hogy mi fog történni, és szerintem ez ennek a kornak a végén fog bekövetkezni. 2Thessalonika 2: 10-12. Ez az egész fejezet az antikrisztus eljövételéről, az ő eljövételének előkészítéséről szól, arról, hogy mit fog tenni, és a 10. vers ezt mondja: *„...és a gonoszság mindenféle csalásával azok számára, akik elvesznek, mert nem akarták az igazságot szeretni...”* Itt van a lényeg, és ez félelmetes. Ha nem fogadjuk el az igazság szeretetét, akkor Isten megkeres minket, és megtévesztés alá kerülünk. Aztán ezt mondja: *„...Ezért szolgáltatja ki őket Isten a tévelygés hatalmának, hogy higgyenek a hazugságnak, hogy ezáltal mindazok elvegyék ítéletüket, akik nem hittek az igazságnak, hanem a hamisságban gyönyörködtek.”* Szerintem ez már folyamatban van. Hiszem, hogy Isten megengedi, hogy egy megtévesztő szellem leszálljon az egyháznak arra a részére, amelyik tudatosan elutasítja Isten kijelentett igazságát. Különösen igaz ez a szolgálókra és a vezetőkre, akik ezekért a tévedésekért felelősek. És amikor valakire leszáll a tévelygés szelleme, akkor ez az ember többé már nem képes meglátni az igazságot. Elveszíti ezt a képességét. De Pál a zsidókról ír, és ezt mondja: ezt történt az én testvéreimmel, mert évszázadokon keresztül szóltak hozzájuk a próféták, aztán eljött Keresztelő János, végül eljött a Messiás és az apostolok. És mivel mindenkit elutasítottak, Isten megengedte, hogy leszálljon rájuk a vakság és a kábultság szelleme, és többé már nem képesek látni.

Számomra ez nem egyszerűen egy történelmi megtapasztalás Izraelről, hanem egy rémületes tény Isten bánásmódjáról. Aztán ha visszalapozunk a Római levél 11. részéhez, ahol Pál Dávid zsoltárából idéz: *Asztaluk legyen számukra csapdává és hálóvá.* Szeretnék rámutatni Josephus Flavius történetíró alapján a rómaiaknak a zsidók elleni háborújára. Amikor a zsidókat ostrom alá vették Jeruzsálemben, ez a húsvét időszak volt. Ezért a zsidók minden földről összegyűltek Jeruzsálemben, és ott csapdába estek. Ezért az az asztal, amelyet Isten elkészített nekik, csapdává vált a számukra. Csak hogy meglássuk ennek az átoknak a valóságát. És Pál természetesen még ezeknek az eseményeknek a bekövetkezése előtt írta le ezeket a sorokat.

Most térjünk vissza a Római levél 11. részéhez, a 11. verstől olvasom, csak gyorsan átfutunk ezen a szakaszon. *„Kérdem tehát: azért botlottak meg, hogy elessenek? Szó sincs róla!”* Emlékeztek még erre? Isten őrizz! *„Viszont az ő elesésük által jutott el az üdvösség a pogányokhoz, hogy Isten féltékennyé tegye őket.”* Pál tehát azt mondja, hogy visszavonhatatlanul elestek? A válasz: Isten őrizz. Az ő elesésük ideiglenes, nem végleges. De

már nagyon régóta tart. Aztán Pál folytatja: „Az ő elesésük a pogányok gazdagságává lett...” Ez Isten meglepő titkainak egyike. Az, hogy elutasították és megfeszítették a Messiást, megnyitotta az utat, és az üdvösség eljuthatott az egész pogány világhoz. Ennek szemléltetését látjuk Máté evangéliumának két szakaszában. Máté 10. rész, ahol Jézus elküldi az első apostolokat, és ezt mondja nekik: Csak a saját népetekhez menjete. Máté 10., az 5. vers: *„Ezt a tizenkettőt küldte ki Jézus, és ezeket az utasításokat adta nekik: Pogányok útjára ne menjete, és a Samaritánusok egyetlen városába se térjete be. Hanem menjete inkább Izrael házának eltévelyedett juhaihoz.”* Amikor tehát Jézus a szolgálata során először küldött ki apostolokat, akkor azt a különleges utasítást adta nekik, hogy csak a zsidókhoz menjenek. Mert Isten úgy rendelte, hogy először a zsidóknak kell felajánlani az evangéliumot. De Jézus halála és feltámadása után, közvetlenül Máté evangéliumának a végén, a Máté 28-ban, Jézus módosítja az utasításait. És ezt mondja Máté evangéliumának a végén. 18. és 19. vers. *„Jézus odament hozzájuk, és ezt mondta: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjete el azért, és tegyete tanítványokká minden népet...”* minden pogányt. Az első ajánlat tehát a zsidóknak szólt, akik ezt visszautasították, és a visszautasításuk miatt, mivel elutasították a Messiást, Isten az üdvösség lehetőségét kiterjesztette minden más népre. A zsidók visszautasították, elvesztették az országot, mert elutasították a királyt. Az országot akarták, hitték, hogy rájuk vár, de a király nem kellett nekik. Ez nagyon komoly lecke az egyház számára. Ha elutasítjuk a királyt, akkor elveszítjük az országot. Elveszik tőlünk a királyságot.

Gyorsan olvassuk el a Máté 21. részben a szőlőművesek példázatát. Máté 21., 43. vers. Ezt Jézus mondja a zsidóknak: *„Ezért azt mondom nektek, hogy elvételük tőletek az Isten országa, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét.”* Látjátok, a királyság elnyerésének feltétele a gyümölcs. Minden olyan csoport, amely nem terem gyümölcsöt, elveszíti a királyságot. Melyik nemzetnek ajánlotta fel Isten a királyságot? Nem Amerikának. Nem is Nagy-Britanniának, vagy Oroszországnak. Hanem az egyháznak. Ti egy nemzet vagytok, egy szent nemzet. De az egyház csak akkor lehet a királyság kezelője, ha gyümölcsöt terem. Mihelyt nem termünk többé gyümölcsöt, már nem vagyunk jogosultak az ország birtoklására. És Isten elveheti tőlünk az országot és helyreállíthatja a zsidó nép számára. Ha megkeresitek az Apostolok cselekedetei 1. részét, csak egy pillanatra, rögtön a levél elején, Jézus feltámadása után, az egyik utolsó kérdés, amelyet a tanítványok feltettek neki, nyilvánvaló, hogy nagyon foglalkoztatta őket. Ap. Csel 1., 6. vers. *„Mikor azért azok egybegyűltek, megkérdezték tőle: Uram, hát nem most állítod helyre az országot Izraelnek?”* Vannak, akik azt mondják, hogy Isten soha nem állítja helyre az országot Izraelnek, de szerintem ebben az esetben Jézus ezt válaszolta volna: Soha nem fogom helyreállítani. De ő valami teljesen mást mondott, hogy minek kell először megtörténnie. Ezt felelte: *„Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett, hanem veszte erőt, miután a Szent Szellem eljön rátok, és leszte nékem tanúim Jeruzsálemben, az egész Júdeában, Samáriában és az egész földön.”* Tehát miután Isten a királyság felajánlását kiterjesztette az összes nemzetre, annak el is kell jutnia minden nemzethez, a föld minden részébe, mielőtt ez a kor lezárulhatna. És ha megkeresnétek velem együtt az egyik kedvenc igeversemet Máté 24-ben, 14. vers, Jézus ezt ki is fejt. Máté 24:14. *„És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyágul minden népnek, és akkor jön el a vég.”*

Tehát miután Izrael elutasította a királyságot, és az üzenet már minden nemzetnek szól, ez a korszak nem zárulhat le mindaddig, amíg az összes nemzethez el nem jut az üzenet. Erre gondol Pál, amikor ezt mondja: *„A zsidók elesése által jutott el az üdvösség a pogányokhoz.”* Most lapozzunk vissza a Róma 11-hez, újból elolvasom a 11. verset: *„Kérde tehát: ezek*

szerint véglegesen elesetek? Szó sincs róla! Viszont az ő elesésük által jutott el az üdvösség a pogányokhoz, hogy Isten féltékennyé tegye őket.” Pál ezt nagyon kihangsúlyozza. Annak a módnak, ahogyan a többi nemzet elfogadja és magáévá teszi az evangéliumot, az a feladata, hogy féltékennyé tegye a zsidókat. Őszintén be kell vallanom, hogy nagyon rossz munkát végeztünk, nem igazán sikerült őket féltékennyé tennünk. Nem akarok erre visszatérni, beszéltem róla az előző alkalmon. 12. vers: *„Ha pedig az ő elesésük a világ gazdagságává lett, vereségük pedig a pogányok gazdagságává, akkor mennyivel inkább az lesz, ha teljes számban megtérnek.*” Ha az összes áldásuk eljut a többi néphez az elesésük által, akkor mi vár ránk, ha helyreállnak – kérdezi Pál. Látjátok, amikor eltévesztették Isten céljait, az ekkora áldás volt nekünk, akkor mi vár ránk akkor, ha Izrael helyreáll. Mert Isten áldásának teljessége mindaddig nem jut el a többi néphez, amíg Izrael nincs helyreállítva.

Aztán ezt mondja: *„Hozzátok beszélek, akik pogányok vagytok, ha tehát én pogányok apostola vagyok, dicsőítem szolgálatomat, mert ezzel talán féltékennyé tehetem véreimet, és így megmenthetek némelyeket.*” Újból azt látjuk, hogy Pál szeretne létrehozni egy olyan pogány egyházat, amely annyira élvezi Isten áldását, hogy ezzel szemlélteti Isten jelenlétét, hogy a zsidók ezt mondják: ez nekünk is kell. Láttam néhány ilyen helyzetet, például volt egy összejövetelünk Fort Lauderdale egyik helyi gyülekezetében, ahova meghívtuk a helyi zsidó közösséget is. Elküldtek talán egy rabbit, de azt hiszem, százan is eljöttek. Később volt egy összejövetelünk egy nagy színházban, amelyen 8-900 zsidó ember is részt vett. Ezen a bizonyos összejövetelen fent voltam a pódiumon, és táncoltam, hogy dicsérjem az Urat, és a rabbi velem együtt táncolt. Miután látott valamit, amit érdemes birtokolni, meg is akarta azt szerezni. Ezt gondoltam: ez az a természetes csoport, amely Istenhez tartozik, érzi az olaj illatát, és ezt mondja: ezzel nekünk kellene rendelkezniük. Nem állítom, hogy a rabbi keresztény lett, de legalább megérezte valamit a kereszténységből.

De őszintén: milyen gyakran tesz az egyház valamit olyat, ami féltékennyé teszi a zsidókat? Hadd mondjam el nektek, hogy a zsidók alapvetően abban hisznek, hogy jól kell érezniük magukat. És elmondhatom, hogy ha egy zsidó jól érzi magát, akkor táncolni akar. A zsidók tánc nélkül nem tudják igazán jól érezni magukat. Izrael a legtáncosabb nép. Tehát ne tartsátok vissza magatokat, ha tetszeni akartok a zsidóknak. Engedjétek el magatokat, hadd lássák, hogy valóban boldogok vagytok. De ez csak egy kis kitérő volt, visszatérünk a témához.

Róma 11. Izgalmas vers következik. 15. vers. *„Hiszen ha elvettetésük a világ megbékélését szolgálta, mi mást jelentene befogadtatásuk, mint életet a halálból?”* A zsidók elutasításán keresztül a pogányok lehetőséget kaptak arra, hogy megbékéljenek Istennel. Amikor a zsidók maguk is megbékélnek, mi lesz ez, ha nem élet a halálból? Ez egy nagyon sokat mondó kijelentés. Hadd mondjam el a saját véleményemet, lehet, hogy nem fogtok velem egyetérteni. Azt látom, hogy a pogány civilizáció az öngyilkosság felé halad. A mai civilizáció öngyilkosságot készül elkövetni. Elpusztítja a Földet, saját magát, annyi fegyver van már felhalmozva, amivel 250-szer el lehetne pusztítani az emberiséget. Mi fogja ezt megváltoztatni? Hiszem, hogy Izrael helyreállítása a Messiás számára. Hiszem, hogy ez kozmikus változásokat fog előidézni. Hiszem, hogy ez a Föld reménysége.

Ha igazam van, nem azt kérem tőletek, hogy ezt higgyétek el, de ha igazam van, akkor látnotok kell, mennyire fontos ez az üzenet. Mennyire fontos, hogy a pogány keresztények lássák, mivel jár együtt Izrael helyreállítása, mert ez nekünk is az érdekünkben áll. Soha nem fogjuk megkapni azt, amit Isten az egész világnak tartogat, amíg a zsidók vissza nem kerülnek a saját helyükre, és helyre nem áll az Istennel való megfelelő kapcsolatuk. Szerintem ez

egyfajta alapelv, hogy minden nemzetnek megvan a maga helye, és a Földön csak akkor mennek majd rendjén a dolgok, ha minden nemzet a maga helyén lesz. És az első nemzet, amellyel Isten a helyreállítást kezdi, mindig Izrael. És ha Izrael a maga helyén lesz, és helyreáll a kapcsolata Istennel, akkor a Földön minden más is elrendeződik. Mindaddig zűrzavar fog uralkodni. Én így értem ezt az ígét. Most menjünk tovább.

Utána ezt mondja a 16. versben: „*Ha pedig a kenyér első zsengeje szent, a tészta is az, és ha a gyökér szent, az ágak is azok.*” Ez Mózes szertartásának része. Ha valaki odaszentel valamit az Úrnak felajánlasként, akkor az szent lesz. Ha tehát szentek a zsidó nép első kis gyümölcsei, amelyeket felajánlanak az Úrnak, akkor az egész nép is szent. Lehet, hogy elvesztették a szentségüket, de potenciálisan akkor is szentek. Aztán Pál így folytatja a 16. versben. Nem, 17. versben: „*Ha azonban az ágak közül egyesek kitörtetek, te pedig vad olajfa lévén beoltattál közéjük, és az olajfa gyökerének zsírjából részesültél, ne dicsekedj az ágakkal szemben. Ha pedig dicsekszel: nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged.*” Ma ez annyira fontos! Pál itt kifejezetten pogány háttérből származó hívőknek ír, és ezt mondja: Ne felejtsetek el, hogy ez nem a ti olajfátok. Az olajfa Isten népe, akik Ábrahámtól, Izsáktól és Jákóbtól származnak. Te nem tartozol ehhez az olajfához. De Isten kitört néhány ágot, akik nem hittek, és téged beoltott az ágak közé. De soha ne felejtsd el: nem te tartod a fát, hanem a fa tart téged. Ne légy arrogáns a zsidókkal szemben! Nézzétek meg az egyház történelmét, elsősorban Európában. Azt kell mondanom, hogy figyelmen kívül hagyták ez az utasítást, mert az egyház magatartását, elsősorban, de nem kizárólag Európában, mindig végletes arrogancia jellemezte a zsidókkal szemben, az 5. századtól kezdve folyamatosan. Sajnálatos, hogy nem olvasták el a Római levelet. És azt kell mondanom, hogy különösen sajnálatos, hogy a római egyház nem olvasta el a Római levelet. Mert a történelem nagyon másként alakult volna.

Akkor folytassuk. 19. vers: „*Azt mondd erre: Azért törtetek ki azok az ágak, hogy én beoltassam.*” Ők elestek, ők nem hittek, de itt vagyok én, én hívő vagyok, én benne vagyok a fában. Pál azt mondja, hogy ez igaz. „*Úgy van: azok hitetlenségük miatt törtetek ki, te pedig a hit által állsz. Ne légy elbizakodott, hanem félj.*” Szeretném tudni, hogy az egyház megértette-e ezt az üzenetet. Ne légy elbizakodott, hanem félj. Miért? „*Mert ha az Isten a természetes ágakat nem kímélte, téged sem fog kímélni.*” Emlékeztek, mi a királyság követelménye? Mi az? Gyümölcs. Ha nincs gyümölcs, elveszítjük a királyságot. Istennél nincs személyválogatás. Izrael elveszítette a királyságot, mert nem termelt gyümölcsöt. Minden olyan csoport a földön, amely nem terem gyümölcsöt, el fogja veszíteni a királyságot. Vajon ez valós veszélyt jelent-e az egyház bizonyos részei számára? Azt kell mondanom, hogy ez egy nagyon valóságos, fenyegető veszély.

Következik a 22. vers: „*Lásd meg tehát Isten jóságát és keménységét: azok iránt, akik elestek, keménységét, irántad pedig (pogány hívő) jóságát, ha megmaradsz ebben a jóságban, mert különben te is kivágatol.*” Ez igazán érthető! Hit által állsz, mindaddig, amíg gyümölcsöt teremsz. De ha többé már nem hitből élsz és már nem teremsz gyümölcsöt, akkor Isten kivág téged, mint ahogyan a zsidó ágakat is kivágta. Aztán visszatér a... Szeretnék még valamit mondani erről, hogy lásd meg Isten jóságát és keménységét. A mai prédikációk túlnyomó része Isten jóságáról szól, és egyáltalán nem foglalkozik Isten keménységével. Olyan ez, mint egy érme, amelynek két oldala van. Az egyik oldala a jóság, a másik a keménység. De azt tudjátok, hogy ha lereszeljük az érme egyik oldalát, akkor az elveszíti az értékét. És ha úgy továbbítjuk Isten üzenetét, hogy csak a jóságáról beszélünk, a keménységéről nem, akkor ez egy értéktelen érme. Már nincs semmi értéke. Hűségeseznek kell lennünk Istenhez. Egyszer részt vettem egy összeövetelen Délkelet-Ázsiában, feleségemmel együtt, 2-3 éve. Az üzenet

alapvetően a gyógyulásról szólt, egy amerikai prédikátor beszélt, akit ismerek és tisztetek. Sőt, szeretek. Kiváló tanítást adott arról, hogyan lehet meggyógyulni, olyan embereknek, akik ismerték a Bibliát és hittek Jézusban. De a végén ezt mondta ennek a nagy csoportnak, amely alapvetően kínaiakból állt: Ha el akarjátok nyerni mindezeket az áldásokat, gyertek előre, és imádkozunk értetek. Egyetlen szót sem szólt a megtérésről. A legtöbb hallgató belekeveredett a bálványimádásba, talizmánjaik voltak, meg ilyesmi, és erről egyáltalán nem beszélt. Ruth és én is ott voltunk az emelvényen, és tőlünk is elvárták, hogy imádkozzunk az emberekért. Bizony, nagy zavarban voltunk. Először is azért, mert nem tudtunk beszélni velük a saját nyelvükön, másodszer pedig azért, mert nem teljesítették a feltételeket.

Ha tehát egyszerűen ezt mondjuk: gyertek előre és vegyetek áldást, még akkor is, ha ezt a lehető legjobb szándékkal mondjuk, a legtisztább szívből, ezzel nagy zűrzavart idézhetünk elő. Mert az nem kaphat áldást, aki részben a Sátán uralma alatt áll, részben pedig Isten országában él. Ez hasadt személyiséget fog eredményezni. Ez most negatív prédikáció? Én már találkoztam olyannal, aki az ilyen prédikációkat negatív prédikációként elutasította. Ez nem negatív, hanem az érme másik oldala. Ne felejtsetek el, hogy az éremnek két oldala van. Isten jósága és keménysége.

Akkor menjünk tovább. 23. vers. *„Viszont ha nem maradnak meg a keménységben (ez a zsidókra vonatkozik), azok is beoltatnak, mert az Istennek van hatalma arra, hogy ismét beoltsa őket.”* Ez nagyon pozitív kijelentés. Nincsenek örökre kirekesztve. Aztán így folytatja. Itt a pogányokat szólítja meg, és kérek, ne felejtsd el, hogy te is pogány vagy. *„Hiszen ha te levágattál a természetes vad olajfáról, és a természet rendje ellenére beoltattál a szelíd olajfába, akkor azok a természetes ágak mennyivel inkább be fognak oltatni saját olajfájukba!”*

Ez megmutatja nekünk Pál szakértelmét. Én semmit sem értek a kertészethez, lehet, hogy van közöttetek szakértő ezen a területen. De amennyire én tudom, az oltásnak az a módja, hogy az ember vesz egy vad, műveletlen alanyt, és beleolt egy gyümölcsöző ágat, és ilyen módon a vad alany élete beáramlik a gyümölcsstermő ágba, amely aztán gyümölcsöt terem. De Pál azt mondja, hogy Isten ennek pont az ellenkezőjét tette a pogányokkal. Mert vett egy gyümölcstelen ágat és beoltotta a gyümölcsstermő törzsbe, ami ellenkezik az oltás minden alapelveivel. Így van? Van itt valaki, aki ért az oltáshoz? Jól mondtam? Mi gyümölcstelen ágak voltunk, és Isten a természet ellenére beoltott minket a gyümölcsstermő olajfába, ami Isten történeti népe, és amely visszanyúlik egészen Ábrahámig, Izsákig és Jákóbig. Pál ezt mondja: ha Isten ezt meg tudja tenni a műveletlen, vad ágakkal, mennyivel könnyebben meg tudja tenni azt, hogy visszaoltja a gyümölcsstermő ágakat. Érthető ez? Ennek bátorítania kell minket, akik Izraelért imádkozunk, mert ami a pogányokkal történik, az sokkal nagyobb csoda, mintha ugyanez egy zsidóval történik meg. A zsidók csak a saját fatörzsükbe kerülnek vissza. A pogányok viszont olyan fatörzsbe kerülnek beoltásra, ami számukra idegen. El tudjátok ezt fogadni? Ez akkor is igaz, ha nem fogadod el, de tisztában vagyok azzal, hogy egy kicsit ellenkezik az általános felfogással.

Hosszan vissza tudom vezetni múltamat, az egyház különféle részeihez tartoztam már, és részt vettem egy mozgalomban, amely bizonyos értelemben felszámoló volt, és azt hittük, hogy minden a mienk. Már annyira unom ezt a kifejezést, kérek, ne mondjátok ezt többet rám. Emlékszem, egyszer jártam egy kicsi pünkösdi gyülekezetben Dániában, volt ott egy drága özvegyasszony, aki szegény volt és beteg, és minden baja volt, és ezt mondta dánul: Üdvözlünk téged, Gyógyítónk, mindent megkaptunk. Amint ránéztem, ezt gondoltam: Drága Uram, ha ez minden, ez bizony nem túl sok. Inkább az asszonyért aggódtam, mégis ezt

gondoltam: Uram, ha ez minden, akkor nem igazán tudok lelkesedni. Testvéreim, csak egy morzsa a mienk mindabból, amit Isten tartogat nekünk. Egy hatalmas óceánnak csak a szélén tocsogunk, ne csaljuk meg magunkat azzal, hogy ezt mondjuk: mindent megkaptunk. Mienk a teljes evangélium. De mit kezdünk vele. Időnként emberek ezt mondják nekem: mindent megkaptam, amikor újjászülettem. Ilyenkor ezt szoktam mondani: Ha mindent megkaptál, akkor hol van az a sok minden? Hadd lássuk! Ne csak mondd, hanem mutasd is meg. Ez egy nagyon veszélyes magatartás. Magamat is ki kellett prédikálnom belőle. Mert sokáig az egyháznak abban a bizonyos részében éltem, amelyik ezt mondta: mindent megkaptunk. Mienk a teljes evangélium. Drága Uram!

Most megint jön valami izgalmas. Isten terve a jelen kor lezárására. Sok igeszakasz foglalkozik ezzel a kérdéssel, de itt, a Római levél 11. részének a végén, a 25. versztől kezdve Pál nagyon tömören felvázol bizonyos eseményeket, amelyeknek meg kell történniük, amint a kor kezd lezárulni. Először is ezt mondja a 25. versben: *„Nem szeretném, testvéreim, ha önmagatokat bölcseknek tartva nem vennétek tudomásul azt a titkot...”* A régi King James fordítás így fogalmazott: ha tudatlanok lennétek. Vannak, akik ezt így olvassák: Nem szeretném, ha tudatlan testvérek lennétek. Tehát Isten nem díjazza a tudatlanságot. Érdekes megfigyelni, hogy az apostolnak milyen sokszor kellett küszködnie a tudatlansággal. Csak akkor értettem meg, mi is a tudatlanság, amikor Pakisztánban jártam és ott prédikáltam. A nők 80 százaléka és a férfiak több mint 60 százaléka írástudatlan. Semmit sem tudnak a nyugati tudományról és a Bibliáról, és amikor nekik prédikáltam, az olyan volt, mintha a tudatlanságnak valami hatalmas múltbeli falába ütköztem volna bele. Teljesen reménytelen dolognak tűnt áttörni ezen a falon. De Isten hatalma áttört ezen a falon. Egy hetet töltöttünk ott, és körülbelül nyolcezer ember mondta el a megtérők imáját. Nem állítom, hogy mindegyik meg is tért, de felállt elmondani az imát, és körülbelül egyharmaduk muzulmán volt. De korábban soha nem ismertem fel a tudatlanság félelmetes sötétségét. Aztán amikor hazatértem, megértettem, hogy az apostolnak milyen sok küzdelme volt a tudatlansággal. Isten nem díjazza a tudatlanságot. Most nem a műveltségről beszélek. A műveltség kétélű kard, részben jó, részben rossz. A tudatlanság egy félelmetes gonosz erő. Nem kell egyetemre járnod ahhoz, hogy megszabadulj a tudatlanságtól. Ezt el kell mondanom.

Térjünk vissza a 25. vershez. *„Nem szeretném, testvéreim, ha tájékozatlanok legyetek erről a titokról.”* A titok az Újszövetségben valami olyasmi, amit Isten addig titokban tartott, de most feltárt. A titoknak tehát már nem kell titokzatosnak lennie. Értitek? A rejtély Isten egyik titka, amit helyesnek tartott felfedni a számunkra az egyház korában. *„Nem szeretném, testvéreim, ha tájékozatlanok legyetek erről a titokról.”* Most jön a titok. *„De először is ne legyetek bölcsek a saját szemetekben.”* Otthon olvassátok végig ezt a fejezetet, és lássátok meg, Isten, illetve Pál milyen sokszor figyelmeztet az arrogancia és az önhittség ellen. Nagyon érdekes. *„Hogy...”* Most jön a titok. *„Hogy a megkeményedés Izraelnek csak egy részét érte.”* Soha nem történt teljes megkeményedés, ezt már mondtam. Minden generációban voltak olyan zsidók, akik elismerték Jézust Messiásuknak. Mindig részleges volt. Részlegesen keményedett meg Izrael. És most eljutottunk az „amíg” szóhoz. Ahol a Biblia arról beszél, hogy Isten elutasította Izraelt, utána mindig ott áll az „amíg” vagy más hasonló kifejezés. Más szavakkal: ez nem végleges. *„Amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak.”*

Tehát Izrael teljes helyreállítására mindaddig nem kerül sor, amíg minden egyes pogány, akit Isten előre ismert és kiválasztott, meg nem hallotta az evangéliumot és nem reagált rá. Tudjátok: az elsőből utolsók lesznek, az utolsókból pedig elsőek. Izrael volt az első, de elveszítette a helyét. Isten ezért elküldte az üzenetet az összes többi néphez, Izrael pedig az utolsó helyre szorult. Néhány évvel ezelőtt Ruth és én beszélgettünk egy házaspárral, a férj

presbiteriánus volt, a feleség pedig zsidó, és nem hitt Jézusban, de rokonszenvezett a keresztényekkel. Hallotta néhány tanításomat erről a témáról, együtt ettünk, és megkérdezték a véleményemet. Az evangéliumnak hirdettetnie kell minden nemzetnek, törzsnek és nyelvnek hallania kell az evangéliumot, mielőtt megtörténhetne Izrael teljes helyreállítása. Ez a zsidó hölgy rám nézett, és ezt mondta: Bárcsak te el tudnád végezni ezt a munkát. Megértette az üzenetet. Sajnos ekkor nem fogadta el a teljes üzenetet a Messiásról.

Az a szolgálatunk, amit Ruth-szal korábban leírtunk, hogy mindkét táborban megvessük a lábunkat. Mert legjobb képességeink szerint minden tőlünk telhetőt megteszünk annak érdekében, hogy hirdessük az örömhírt minden nemzetnek a földön. Minden nyelvi csoportnak, és minden törzsnek. Mi ezt nem tudjuk megtenni, ezért felkészítjük azokat, akik meg tudják tenni. De ugyanakkor van egy otthonunk Jeruzsálemben, ami a hitünk kinyilatkoztatása, amely szerint Izrael helyreállítása meg fog történni. Én mindkettőben hiszek. Hiszek abban, hogy a teljes evangéliumot, komolyan gondolom a „teljes” szót, prédikálni kell az egész világon. Ugyanakkor azt is hiszem, hogy a Szent Szellem előkészíti a zsidó emberek szívét úgy, ahogyan 19 évszázadon keresztül ezt még soha nem tette meg, hogy visszatérjenek a Messiáshoz. Amikor 1948-ban Izraelben voltam, amikor a nemzet megszületett, ha valaki ott zsidóknak beszélt Jézusról, a zsidók elfordultak és köptek egyet. Így reagáltak. De az 1967-es hatnapos háború óta drámai változás történt a zsidók Jézus iránti hozzáállásában. Valaki ezt mondta nekem: Arányosan sokkal több könyvet írnak Jézusról Izraelben, mint bármely más országban. És vannak barátaink a jeruzsálemi társadalom felső szintjeiből. Ügyvéd, gépészmérnök, építészmérnök, és amikor eljönnek hozzánk, hogy megigyunk egy csésze kávé, akkor leülnek, és csak ülnek. Mi ezen gondolkozunk: vajon miért nem mennek el? Tudjátok, miért? Mert arra várnak, hogy csodákról beszélünk nekik. Isten hogyan hallgatja meg az imádságainkat, és mindaddig, amíg valaki a természetfeletről beszél zsidó embereknek, ők figyelni fognak. A zsidóknak szükségük van jelre, egy természetfeletti jelre. De 40 évvel ezelőtt ez még nem így volt. Nagy változás történt. Sok évszázadon keresztül, tudjátok Jézust héberül úgy mondják, hogy Jeshua, az utolsó betűje „a”, amit nem írnak le. Úgy ejtik, hogy Jeshu. Azt mondták, hogy ez egy pogány Messiás, nem a mienk. Ma már széles körben használják ismét a Jeshua nevet a zsidók. Nem érthetitek, micsoda forradalmi változás ez, ami évszázadokon keresztül nem történt meg.

Tehát hadd mondjam ezt: a királyság evangéliumát minden népnek hirdetni fogják. Jézus így fogalmazott: *„És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd minden népnek az egész világon.”* Ha ő azt mondja, hogy így lesz, akkor úgy is lesz. Mindegy, mit tesz az ördög, mindegy, mit mondanak a politikusok, mindegy, hogyan magyarázzák a helyzetet a szakértők, az evangélium minden néphez el fog jutni. Ugyanakkor Isten előkészíti a zsidó nép szívét. Én, személyesen azt hiszem, hogy végül egyetlen nap alatt valamennyien megtérnek. Ahogyan politikai értelemben is egyetlen nap alatt született meg Izrael, a nemzet egyetlen nap alatt fog újjászületni. Ezenkívül azt is hiszem, hogy Jézus személyesen elbeszélget majd zsidó népével. Ha meghallgatjátok zsidó emberek bizonyágtételét, akik megtalálták a Messiást, a legtöbben közvetlen személyes kijelentés alapján tértek meg. Jézus egy kicsit féltékeny valamire. Ezt mondja: Én akarom kijelenteni magam az én testvéreimnek. És én, személyesen hajlok arra, hogy higgyek Ezékiel és Hóseás próféciainak, hogy lesz egy személyes találkozás Jézus és a zsidó maradék között, valahol, talán a Negev-sivatagban. Ki tudja? És ott Jézus kijelenti magát a számukra. Ugyanúgy, ahogyan József leleplezte magát a testvérei előtt. József történetében van egy gyönyörű párhuzam. Tudjátok, mi ez? József elidegenedett a testvéreitől, egyiptomivá vált, és nem volt bizonyíték arra, hogy továbbra is zsidó. De nagy szorultságukban a testvérei eljöttek hozzá, és beteljesítették az álmát, ami miatt annyira haragudtak sok évvel korábban. Meghajoltak előtte. És amikor héberül beszéltek maguk

között, nem tudták, hogy József érti őket. De ő minden szavukat értette. Úgy irányította az eseményeket, hogy teljesen függő helyzetbe hozza őket magától. Aztán ezt olvassuk: tovább már nem tudta magát megtartóztatni. Kiküldött a házból minden egyiptomit. Aztán leleplezte magát előttük. Ezt mondta: én vagyok József. Ez történt Jézussal is. A zsidók szemében teljesen pogánnyá vált. Már egyáltalán nem tekintik őt zsidónak. A legtöbb zsidó ember szemében Jézus egy szobor, amit a pogányok imádnak a templomban. És ez nem tetszik nekik. De ez kezd megváltozni. Isten lágyítja a szívüket, felkészíti őket, hullik rájuk a Szent Szellem lágy esője, és meglágyítja szívük talaját, amely évszázadokon keresztül nem volt képes reagálni.

Ha valamiért akartok lelkesedni, akkor lelkesedjétek ezért. Elmondok valamit, ami a közelmúltban történt, amikor ezen a nyáron Jeruzsálemben voltunk. Éjjel kettő körül ébren voltam, semmi nem bántott, egyszerűen csak nem aludtam. És hirtelen feltámadt bennem az a benyomás, hogy átélem azt, amit Jézus átélt. Izgatottságot éreztem. Éreztem, hogy Jézus is izgatott. És mivel Jézus izgatott volt, az egész menny nagyon izgatott lett. Mindez csak másodpercekig tartott. És Jézus izgatottságának, lelkesedésének az volt az oka, hogy közeledett az az idő, amikor kibékülhet testvéreivel 19 évszázados elidegenedés után. Jó dolog együttérezni az Úrral. Sok motivációnk testi természetű, azért tesszük, mert Isten azt mondta, és ezért meg fogom tenni, és dicsőség Istennek, ez jó, de ennél sokkal jobb motiváció az, ha aszívünkben vannak az ő mozgatórugói. Nem könnyű dolog szeretni a zsidókat, remélem megbocsátják nekem, hogy ezt mondom. Emlékszem, amikor még a brit hadseregben szolgáltam, és egy katolikus őrmester ezt mondta egy zsidó női őrmesternek a jelenlétemben: Szeretem a zsidókat, mire a nő ezt felelte: De csak messziről. Középről nem könnyű szeretni a zsidókat. De én azért szeretem szeretni őket, mert nem könnyű őket szeretni. Egyszer volt egy kis összejövételünk két zsidó házaspárral Jeruzsálemben, hetente összejöttünk imádkozni, ezek voltak a legjobb alkalmak, amelyeken szolgálatom során valaha is részt vettem. Hatan egy emberként imádkoztunk. Egy napon, amint ott ültünk, és beszélgettünk az ultraortodox zsidókról, őket bizony nagyon nehéz szeretni. Ízekre szedtük őket. Végül felállt egy fiatal zsidó nő, és átadott egy prófétai üzenetet Jézustól. Ezt mondta: tudom, hogy nevetségesek, de én szeretem őket. Micsoda figyelmeztetés volt ez! Tudom, hogy nevetségesek, de én szeretem őket. Tehát ne felejtsetek el: lehet, hogy nevetségesek, de Jézus szereti őket.

Na de folytassuk. 26. vers. *„És így az egész Izrael üdvözülni fog.”* Értitek ezt? Korábban már rámutattam, hogy az egész Izrael a kiválasztott maradék. *„Amint meg van írva: Eljön Sionból a Megváltó, eltávolítja a gonoszságot Jákób házából, és én ezt a szövetségemet adom nekik, amikor eltörlöm bűneiket.”* Isten tehát szövetségben kötelezte magát arra, hogy eljön hozzájuk, a Megváltó, elveszi a bűneiket és az egész nemzet üdvözül. *„Az evangélium miatt tehát ellenségek Isten szemében a ti javatokra, de a kiválasztás miatt kedveltek az ősatyákért, hiszen az Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlan.”* Sokszor a szellemi ajándékok és a szolgálat kapcsán idézik ezt az ígét, ez igaz is, de ne felejtsetek el, hogy eredetileg a zsidó nép kapcsán hangzik el az, hogy Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlan. Semmi nem tudja ezeket eltörölni.

Pál így folytatja: *„Mert ahogyan ti egykor engedetlené váltatok Isten iránt, most pedig irgalmat nyertetek az ő engedetlenségük révén, úgy ők is engedetlené váltak most, hogy a nektek adott irgalom révén végül ők is irgalmasságot nyerjenek.”* Tehát az az irgalom, amiben most részesülünk, Izrael számára is megszerzi az irgalmat. Aztán így folytatja: *„Mert Isten mindenkit az engedetlenségbe zárt egybe, hogy mindenkin megkönyörüljön.”* Igazán megdöbbentő megállapítás! Isten mindenkit bezárt az engedetlenség börtönébe, legyen az

zsidó vagy pogány, nem számít, hogy orosz vagy amerikai, kínai, mindenki engedetlené vált. Isten bezárt minket az engedetlenségbe, hogy irgalmasságot tanúsíthasson. Ugye, ez nagyon Istenre vall?

Most elérkeztünk egyfajta doxológiához, amivel szeretném befejezni ezt a négy részből álló sorozatot. *„Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok az ő ítéletei, és milyen kikutathatatlanok az ő útjai!”* Ne csaljátok meg magatokat, soha nem fogjátok megérteni Isten minden ítéletét? Nem ismerjük Isten minden útját. Csak fogadd el ezt a tényt, és bízz Istenben! Bízz benne, hogy tudja, mit tesz, míg te nem tudod. *„Ugyan ki értette meg az Úr szándékát, vagy ki lett az ő tanácsadójává? Vagy ki előlegezett neki, hogy vissza kellene fizetnie?”* És a következő dicsőséges kijelentéssel fejezzük be: *„Bizony, tőle, általa és érte van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.”*

És a Jelenések 21:6-ban ezt olvassuk: *„Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég.”* Ha elfogadjuk ezt a kijelentést, akkor csak egy valami lehet helyénvaló. Dicsérni őt. Hogy neki adjuk a dicsőséget, ami az ő nevét megilleti.

További tanulmányozás céljából javasoljuk még a „Felszabadító igazság Izrael és az egyház számára” és az „Utolsó szó a Közel-Kelet számára” című tanításokat. További információkért, valamint Derek Prince kazettáinak és könyveinek teljes listájáért vegye fel a kapcsolatot a Derek Prince Ministries legközelebbi irodájával.